

vare af den modsatte Mening, maa man troe, at de enten stode lige, eller at det var en Majoritet, som havde været af den Mening, som man ved Udarbejdelsen af Udkastet ikke har fulgt.

Ordføreren (Lüttichau): Med Hensyn til den sidste Bemærkning, som den høitagtede Taler har anført om Forskæelsen af Motiverne, hvorvidt det nemlig skulde ansees, som om det var nogle af Krigscommissairerne eller og kun en enkelt, der havde yttret sig, skal jeg tillade mig at bemærke, at det nu er en Tid siden jeg har haft disse Papirer i hænde, men saaledes som jeg har opfattet dem, efter at have gennemlæst dem flere Gange, erindrer jeg ikke andet, end at det kun var en ganske enkeltstaaende Uttring om, at de her omhandlede Stillingsmænd skulde være aldeles frie for at opfylde deres egen Værnepligt. Jeg skal her til føie, at jeg i Almindelighed langt hellere støtter mig til den høitagtede Talers Mening, end modsiger den, men jeg har ved denne Leilighed fundet, at der har været Anledning til, og at det er nødvendigt at gjøre, hvad man har gjort, naar man tager Hensyn til alle de Forhold, hvorunder Stillingsmændene have tjent og de Pligter, der paaligge dem herefter. Naar der forresten af den høitagtede Landsthingsmand havde været stillet et Vædringsforslag, som man kunde have holdt sig til og behandlet, saa vilde det have fremmet Behandlingen i det Hele af denne Sag; men saaledes som Sagen nu foreligger, maa man enten gaae ind paa Lovudkastet, saaledes som det foreligger, eller ogsaa bliver denne Sag aldeles ikke afgjort. Naar den høitærede Taler holder sig nærmest til Erklæringerne fra Lands- og Søfriggscommissairerne, saa skal jeg tillade mig dertil at føie, at jeg ved Siden af dem nævnte, at Sagen var bleven behandlet i Ministeriet og senere i Statsraadet, og at derefter forelaae Lovudkastet, og derpaa synes det mig, at man maa lægge særdeles Vægt.

Justitsministeren: Naar den meget ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) har erkjendt, at Krigsbestyrelsen, dengang da Loven af 12te Februar 1849 udkom, maatte have været besjælet til at renoncere paa den af Stillingsmændene ved selve Stillingen

overtagne Værnepligt, og behandle dem efter den nævnte Lovs Bydende som dem, der selv vare blevne værnepligtige, da ligger der, forekommer det mig, deri en Indrømmelse af, at de paagældende Personer ere komne ind under den nævnte Lovs Bydende. Der er altsaa ved Lov paalagt dem en egen Værnepligt, og dette anseer jeg for at være Hovedsagen; thi, naar det indrømmes, da ligger deri, forekommer det mig, at der virkelig er paalagt de paagældende Personer en dobbelt Pligt; thi det negter jo Ingen, at de virkelig have paataget sig en Værnepligt ved Stillingen. Mellem denne dobbelte Pligt er der nu en Collision, og man maa erkjende, at noget maa slaaes af paa den ene eller paa den anden Side. Det er netop denne Vej, man er gaaet ved Lovudkastet, idet man har bestemt, hvor meget de skulde opfylde af den dem, deels ved Stillingen, deels ved Loven, paalagte Værnepligt. At der muligens, naar man vilde trække en billig Grændse, kunde have været Enkelte indrømmet en nogen større Begunstigelse, end Lovudkastet har givet dem, kan gjerne være, det berøver paa et Skjøn; men jeg troer, at man, efter hvad jeg tidligere har udtalt, maa sige, at man i det Hele taget dog har behandlet disse Folk, som Sagerne nu engang stode, ret billigt; man har idetmindste søgt at behandle dem billigt, navnlig derved, at man lader deres hele Værnepligt ophøre efter 16 Aars Forløb fra den Tid, de begyndte at tjene som Stillingsmænd. Forsaa vidt den samme ærede Landsthingsmand har gjort opmærksom paa, at de paagældende Stillingsmænd, som ere fødte i 1825, ere blevne aldeles frie for at opfylde nogen videre Pligt, end den, de have paataget sig ved Stillingen, da forekommer det mig dog, at man ikke derfra kan hente nogen Grund til denne Sags Afgjørelse, thi det følger ligefrem af Loven af 12te Februar 1849; den siger, at Alle, som ere fødte i 1826, komme ind under Lovens Bydende, men at Alle, der ere fødte tidligere, beholde den Frihed, de ifølge de ældre Anordninger have havt. Deraf altsaa, at de blive aldeles frie, kan man ikke slutte, at Andre, der ere fødte nogle Dage senere, burde have en vis Frihed, naar de komme ind under Lovens Bydende, de blive